

raade kan findes Former, som i højere Grad kan tilfredsstille Kommunerne og bevirke, at de med mere Tryghed kan tage imod Loven. Jeg nærer ikke Tvivl om, at den højtærede Justitsminister vil bistaa Udvalget i et saadant Arbejde, og at han vil vise sig velvillig, hvis der fremkommer Ændringsforslag, hvorved disse Forhold kan ordnes paa en Maade, der er heldig baade for Staten og for Kommunerne. Jeg synes, det vilde have været bedre, om Staten, naar den overtog Arresthusene, ikke blot overtog Brugen af dem, men ogsaa overtog selve Ejendomsretten, saa at Staten kunde lave ved dem, hvad den fandt for godt, kunde bygge til, lave om og foretage Vedligeholdelse, efter som man fandt det fornødent, og saa gav Kommunerne en Sum, svarende til, hvad det paa nærværende Tidspunkt med de nugældende Priser vilde koste at anskaffe Arresthuse som dem, Staten overtog, uden Hensyn til, om det er nye Arresthuse, der har kostet store Penge, eller det er ældre Arresthuse; saa vilde man komme til mere retfærdige Forhold. Men jeg vil, som sagt, haabe, at man ved Forhandlingerne i Udvalget kan faa de Mangler, som Forslaget efter min Mening har, rettet paa en saadan Maade, at Ordningen kan blive tilfredsstillende saavel for Staten som for Kommunerne, at altsaa alle kan være tilfredse dermed.

Rytter: Det er sjældent, at Rigsdag og Ministerium er gaaet til Behandlingen af et Lovforslag med større Tryghed end den, hvormed man gaar til Behandlingen af det foreliggende Lovforslag. Den nugældende Straffelov af 1866 er i de forløbne Aar blevet gennemkritiseret af Videnskaben og prøvet i Praksis, og man har derigennem faaet Kendskab til, hvilke Skavanker den led af. Da man var klar over dette, nedsattes der en Kommission til paa denne Basis at udarbejde et Forslag. Goos var Hovedmanden derfor, og Kommissionen havde et godt Grundlag at bygge paa. Efter at Goos var færdig med sit Arbejde, blev hans Forslag gennemarbejdet og gennemdrøftet baade paa Møder og af Videnskaben. Der nedsattes en ny Kommission, som altsaa til Grundlag for sit Arbejde havde den foregaaende Kommissions Arbejde og den Kritik, som baade fra Videnskabens Side og paa Møder var rejst mod dens Forslag. Professor Torp udarbejdede derefter sit Forslag, og dette blev igen kritiseret af alle sagkyndige.

Den Kommission, som nu sidst har arbejdet, har altsaa haft alle disse Forarbej-

der at lægge til Grund for sit Arbejde, og i Praksis er der stadig medvirket, for at man kunde faa Kendskab til, hvor der fandtes Skavanker. Jeg kan derfor fuldt ud give min Tilslutning til den Tak, som den højtærede Justitsminister rettede til de Kommissioner, der har været nedsat, og jeg synes, man skulde udvide Takken til ogsaa at gælde Tidsskriftet: Nordisk Tidsskrift for Strafferet, hvis Redaktører har gjort alt for at samle kritiske Bemærkninger og selv har skrevet saadanne til de forskellige Kommissionsforslag.

Det er med særlig Glæde, jeg ser, at de forskellige Kommissioner, der har haft Straffeloven til Behandling, stadig har sagt, at Grundsynspunktet for Arbejdet har været det nordiske Fællesskab, at Lovgivningen paa dette som paa saa mange andre Omraader kunde blive saa ensartet som muligt. Det er ligeledes en stor Betyggelse at se, at Kommissionerne siger, at Retspraksis har været Basis for deres Arbejde. Endvidere har alle Kommissionerne tilsigtet at simplificere de Retsbegreber, som den nugældende Straffelov har saa mange af; vi behøver kun at tænke paa Meddelagtighedsbegrebet, der for Lægfolk er ganske uforstaaeligt med dets Sondring mellem fysisk og psykisk Meddelagtighed og Komplot, samtidig eller efterfølgende Meddelagtighed o. s. v. Alt dette forsvinder nu. Endvidere er de mange Sondringer mellem Berigelsesforbrydelser i det væsentlige forsvundet. Endelig er en hel Del rent tekniske Begreber forsvundet. Jeg synes derfor, at vi fra alle Sider med stor Tryghed kan gaa til Behandlingen af dette Lovforslag.

Udviklingen har jo medført, at mange af de Forhold, der betragtedes som strafbare i 1866, ser man nu paa med andre Øjne, og omvendt er der Forhold, som nu er strafbare, men som ikke var det den Gang. Der er sagt mange stærke Ord om den nugældende Straffelov, og selvfølgelig kan en Straffelov, der har været gældende i 60 Aar, ikke undgaa at blive forældet, men det behøver ikke at være en Fejl i selve denne Lov paa det Tidspunkt, da den blev givet.

Allerede i 1866 erkendte man nemlig, at en Straffelov af denne Art ikke kunde staa alene, og de samme Mennesker, som affattede Straffeloven i 1866, fik derfor ogsaa hele Benaadningsinstituttet indført samtidig. Som den højtærede Justitsminister udviklede, var det Forbryderen, man drog til Felts imod, ikke Forbryderen, og derfor var der fastsat visse bestemte og